

Arrêt de la Cour
V?c C-501/00

Špan?lské království

v.

Komise Evropských spole?enství

«?lánek 4 písm. c) UO a 67 UO – Rozhodnutí Komise ?. 2496/96/ESUO – Podpora vývozu ve prosp?ch ocelá?ských podnik? – Dodržení p?im??ené lh?ty – Da?ový odpo?et – Povinnost od?vodn?ní – Selektivnost – Obecné opat?ení»

Rozsudek Soudního dvora (druhého senátu) ze dne 15. ?ervence 2004

Shrnutí rozsudku

1. ESUO – Podpory ocelá?ství – Lh?ta stanovená ?l. 6 odst. 5 šestého kodexu podpor ocelá?ství pro p?ijetí rozhodnutí Komise o slu?itelnosti podpory – Lh?ta, která není stanovena pod sankcí ztráty pravomoci Komise ve v?ci dále konat

(Obecné rozhodnutí ?. 2496/96, ?l. 6 odst. 5)

2. ESUO – Podpory ocelá?ství – P?ezkum návrh? podpor – Povinnosti Komise – Dodržení p?im??ené lh?ty pro p?ijetí kone?ného rozhodnutí

(Obecné rozhodnutí ?. 2496/96, ?lánek 6)

3. Akty orgán? – Od?vodn?ní – Povinnost – Dosah – Rozhodnutí ESUO

(?l. 4 písm. c) UO ?lánek 15 UO)

4. ESUO – Podpory – Pojem – Poskytnutí ve?ejnými orgány da?ového odpo?tu ur?itým podnik?m – Zahrnutí

(?l. 4 písm. c) UO a ?lánek 67 UO)

5. ESUO – Podpory – Pojem – Opat?ení sledující cíl podpory mezinárodního obchodu podporou investic v zahrani?í – Zahrnutí

(?l. 4 písm. c) UO)

6. ESUO – Podpory – Pojem – Dopad na obchod mezi ?lenskými státy nebo na hospodá?skou sout?ž – Nedostatek relevance

(?l. 4 písm. c) UO)

7. ESUO – Podpory – Povolení Komise – Povolení formou individuálního rozhodnutí – Podmínka – P?edb?žná žádost doty?ného ?lenského státu

(?lánek 95 UO)

1. V rámci šestého kodexu podpor ocelá?ství, podle kterého m?že ?lenský stát legáln? provést opat?ení podpory pouze na základ? výslovného rozhodnutí Komise v tomto ohledu, nem?že být lh?ta t?í m?sí? upravená v ?l. 6 odst. 5 pro p?ijetí tohoto rozhodnutí považována za lh?tu stanovenou pod sankcí ztráty pravomoci Komise ve v?ci dále konat, jejíž marné uplynutí by Komisi znemožnilo vyjád?it se ke slu?itelnosti takového navrhovaného opat?ení se Smlouvou ESUO. Vzhledem k obecnému kontextu, v rámci kterého je lh?ta t?í m?sí? stanovena a vzhledem k jejímu cíli by totiž v p?ípad?, že by rozhodnutí nebylo p?ijato Komisí v této lh?t?, jednak doty?ný ?lenský stát nemohl uplatnit toto opat?ení podpory a jednak by nemohl obdržet za tímto ú?elem povolující rozhodnutí Komise v rámci ?ízení zahájeného Komisí. Takový stav by byl v rozporu s ?ádným fungováním pravidel týkajících se státních podpor, protože povolení Komise by mohlo být p?ípadn? obdrženo až po ukon?ení nového ?ízení provedeného podle kodexu podpor, což by znamenalo prodlení v p?íjetí rozhodnutí Komisí, aniž by byly doty?nému ?lenskému státu poskytnuty dodate?né záruky.

(viz body 50–51)

2. Poté, co Komise zahájila p?ezkum návrh? podpor upravený šestým kodexem podpor ocelá?ství, jí v souladu se zásadou řádné správy p?ísluší p?ijmout konečné rozhodnutí v p?im??ené lh?t? od obdržení p?ipomínek doty?ného řenského státu, zú?astn?ných stran a pop?ípad? ostatních řenských stát?. P?íliš dlouhá doba trvání p?ezkumu m?že totiž dot?enému řenskému státu ztížit možnost vyvrátit tvrzení Komise, a porušit tak právo na obhajobu. V tomto ohledu se p?im??enost trvání správního řízení posuzuje v závislosti na zvláštních okolnostech každé v?ci a zvlášt? na kontextu této v?ci, r?zných fázích řízení vedeného Komisí, chování ú?astník? správního řízení, komplexnosti v?ci a jejího významu pro zú?astn?né strany.

(viz body 52–53)

3. Odvodn?ní požadované řlánkem 15 UO musí být p?izp?sobeno povaze dot?eného aktu a musí řinit jasným a jednoznačným zp?sobem znatelnými úvahy orgánu, který je autorem dot?eného aktu, a to zp?sobem umožňujícím osobám, které na tom mají zájem, poznat d?vody p?ijatého opat?ení a umožňujícím soudci Spole?enství vykonávat jeho kontrolu. Není vyžadováno, aby odvodn?ní blíže ur?ovalo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož otázka, zda odvodn?ní aktu spl?uje požadavky řlánku 15 UO musí být posuzována nejen vzhledem k jeho zn?ní, ale také vzhledem k jeho kontextu a k právním pravidl?m upravujícím doty?nou v?c jako celku.

(viz bod 73)

4. Pojem „podpory“ ve smyslu řl. 4 písm. c) UO nezbytn? p?edpokládá zvýhodn?ní poskytnutá p?ímo, nebo nep?ímo ze státních prost?edk? nebo p?edstavující pro stát nebo orgány ur?ené nebo vytvo?ené za tímto ú?elem dodatečné náklady, a řlánek 67 UO stanoví ve svém odst. 2 první odrážce situaci umožňující Komisi povolit řlenským stát?m odchyln? od řlánku 4 UO poskytnout podporu, nerozlišuje mezi specifickými podporami pro odvtví uhlí a oceli a podporami, které se uplatňují na toto odvtví pouze ú?inkem obecn?jšího opat?ení. Státní podporu tedy ve smyslu řl. 4 písm. c) UO p?edstavuje opat?ení, kterým veřejné orgány poskytují ur?itým podnik?m da?ový odpo?et, který oprávn?né staví v porovnání s jinými poplatníky do výhodn?jší finanční situace.

(viz body 91–92, 116)

5. Státní podpory nejsou charakterizovány svými p?ířinami a svými cíly, ale jsou vymezeny v závislosti na svých ú?incích. Proto okolnost, že vnitrostátní ustanovení sledují cíl obchodní nebo p?myslové politiky, jako je podpora mezinárodního obchodu podporou investic v zahraničí, nestačí k tomu, aby byly bez dalšího vyjmuty z kvalifikace jako podpory ve smyslu řl. 4 písm. c) UO.

(viz bod 125)

6. Pro posouzení, zda vnitrostátní opat?ení spadají do p?sobnosti zákazu státních podpor upraveného řl. 4 písm. c) UO, Komise nemá povinnost prokázat dopad t?chto opat?ení na obchod mezi řlenskými státy nebo na hospodá?skou sout?ž na rozdíl od toho, co platí v rámci Smlouvy ES.

(viz bod 129)

7. Logika vlastní tomuto povolovacímu režimu p?edpokládá odchyln? u podpor nezbytných pro řádné fungování společného trhu uhlí a oceli, pokud jde o p?ijetí individuálního rozhodnutí Komisí, že dotyčný řlenský stát podá Komisi žádost sm??ující k uplatn?ní postupu upraveného v řlánku 95 UO p?edtím, než je nezbytnost podpory vzhledem k realizaci cíl? Smlouvy Komisí p?ezkoumána.

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (druhého senátu)
15. července 2004(1)

článek 4 písm. c) UO a 67 UO – Rozhodnutí Komise č. 2496/96/ESUO – Podpora vývozu ve prospěch ocelářských podniků – Dodržení primárně lhůty – Daňový odpis – Povinnost odvodnění – Selektivnost – Obecné opatření

Ve věci C-501/00,

Španělské království, zastoupené S. Ortizem Vaamondem, jako zmocněncem, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalobce,

podporované **Diputación Foral de Álava, Diputación Foral de Vizcaya, Diputación Foral de Guipúzcoa, Juntas Generales de Guipúzcoa, Gobierno del País Vasco**, zastoupenými R. Falcónem y Tellou, abogado, a **Unión de Empresas Siderúrgicas (Unesid)**, zastoupenou L. Suárezem de Lezo Mantilla a I. Alonsem de Noriega Satrustegui, abogados,

vedlejšími účastníky,

proti

Komisi Evropských společenství, zastoupené G. Rozetem a G. Valerem Jordanou, jako zmocněnci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalované,

jejímž předmětem je zrušení rozhodnutí Komise ze dne 31. října 2000 týkajícího se španělských zákonů o dani z příjmů právnických osob (Úř. v. st. 2001, L 60, s. 57),

SOUDNÍ DVŮR (druhý senát),,

ve složení C. W. A. Timmermans, předseda senátu, J.-P. Puissochet, N. Cunha Rodrigues, R. Schintgen (zpravodaj) a N. Colneric, soudci,
generální advokát: A. Tizzano,
vedoucí soudní kanceláře: R. Grass,
s přihlédnutím k rozhodnutí přijatému po vyslechnutí generálního advokáta rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

1 Návrhem doručeným kanceláři Soudního dvora dne 29. prosince 2000 se Španělské království

na základě čl. 33 pododstavce 1 ÚO domáhá zrušení rozhodnutí Komise ze dne 31. října 2000 týkajícího se španělských zákonů o dani z příjmů právnických osob (Úř. v. st. 2001, L 60, s. 57, dále jen „napadené rozhodnutí“).

Právní rámec

Právní úprava Společenství

2 Podle čl. 4 písm. c) ÚO jsou zakázány za podmínek upravených ve Smlouvě ESÚO „subvence nebo podpory poskytované státy nebo zvláštní poplatky jimi ukládané v jakékoli formě.“

3 Článek 95 pododstavec 1 ÚO stanoví:

„Ve všech případech touto smlouvou nepředvídaných, kdy se určité rozhodnutí nebo doporučení Komise ukáže nezbytným k tomu, aby ve fungování společného trhu uhlí a oceli bylo v souladu s článkem 5 dosaženo některého z cílů Společenství, jak jsou vytyčeny v článcích 2, 3 a 4, může být toto rozhodnutí nebo doporučení přijato na základě jednomyslného souhlasu Rady a po konzultaci Poradního výboru.“

4 Za účelem splnění požadavků na restrukturalizaci ocelářského odvětví Komise na základě článku 95 ÚO od začátku 80. let zavedla právní úpravu Společenství, povolující poskytování státních podpor ocelářství v určitých taxativně vyjmenovaných případech.

5 Úprava přijatá Komisí na základě výše uvedeného ustanovení měla formu rozhodnutí s obecnou platností, obvykle nazvaných „kodexy podpor ocelářství“ a byla předmětem postupných změn za účelem řešení konjunkturálních obtíží ocelářského průmyslu. Kodex podpor ocelářství platný v rozhodné době z hlediska projednávaného sporu je šestý a poslední v řadě a byl stanoven rozhodnutím Komise č. 2496/96/ESÚO ze dne 18. prosince 1996, zavádějícím pravidla Společenství pro podpory ocelářskému průmyslu (Úř. v. st. L 338, s. 42, dále jen „kodex podpor“). Tento kodex byl v účinnosti od 1. ledna 1997 do 22. července 2002, tedy do data, kdy Smlouva ESÚO pozbyla platnosti.

6 Podle ustanovení článku 1 kodexu podpor nazvaného „Zásady“:

„1. Podpory ocelářskému průmyslu v jakékoli formě, specifické nebo nespecifické, financované členskými státy nebo jejich regionálními nebo místními orgány nebo ze státních zdrojů, mohou být považovány za podpory Společenství, a proto za služitelné s řádným fungováním společného trhu jen tehdy, když vyhovují ustanovením článků 2 až 5 [kodexu podpor].

[...]

3. Podpory, na které se vztahuje toto rozhodnutí, mohou být poskytnuty jenom na základě postupu upraveného v článku 6 a nemohou zakládat právo na jakoukoli platbu po 22. červenci 2002.“

7 Podle článků 2 až 5 kodexu podpor mohou být za určitých podmínek považovány za služitelné se společným trhem podpory na výzkum a vývoj (článek 2), podpory na ochranu životního prostředí (článek 3), podpory na uzavírání ocelářských zařízení (článek 4) a také regionální podpory upravené obecnými úpravami ve prospěch podniků, nacházejících se v zemi (článek 5).

8 Na základě článku 6 kodexu podpor, nazvaného „řazení“, jakýkoli návrh směřující k zavedení podpor uvedených v článcích 2 až 5 tohoto kodexu a jakýkoli návrh převodu veřejných zdrojů ve prospěch ocelářských podniků musí být oznámen Komisi, která zváží jeho služitelnost se společným trhem. Na základě odst. 4 pododstavce 1 téhož ustanovení navrhovaná opatření mohou být uplatněna pouze se souhlasem Komise a v souladu s podmínkami stanovenými Komisí.

9 Podle čl. 6 odst. 5 kodexu podpor:

„Jestliže má Komise za to, že určité finanční opatření může představovat státní podporu ve smyslu článku 1 nebo má pochybnosti o tom, zda je určité podpora služitelná s ustanoveními tohoto rozhodnutí, informuje o tom dotyčný členský stát a vyzve zúčastněné strany a ostatní členské státy, aby podaly své připomínky. Jestliže poté, co Komise obdržela tyto připomínky a poskytla dotyčnému členskému státu příležitost k odpovědi, shledá, že předmětné opatření představuje podporu neslužitelnou s ustanoveními tohoto

rozhodnutí, rozhodne nejpozději tři měsíce po obdržení informací nezbytných k posouzení dotčené podpory. V případě, že španělský stát nevyhoví tomuto rozhodnutí se použije ustanovení článku 88 Smlouvy.“

10 Článek 6 odst. 6 kodexu podpor stanoví:

„Jestliže Komise nezahájí řízení upravené v odstavci 5 nebo jinak neseznámí se svým stanoviskem do dvou měsíců po obdržení oznámení o jakémkoli návrhu, mohou být navrhovaná opatření provedena za předpokladu, že španělský stát předem informoval Komisi o tomto záměru. V případě konzultace španělských států podle odstavce 3 bude výše uvedená lhůta třetího měsíce.“

Vnitrostátní právní úprava

11 Článek 34 španělského zákona č. 43/1995 ze dne 27. prosince 1995 o dani z příjmů právnických osob (*Boletín Oficial del Estado* č. 310, 28. prosince 1995, dále jen „zákon č. 43/1995“), nazvaný „Daňový odpočet u vývozních činností“, který přijímá téměř v totožném znění článek 26 zákona č. 61/1978 ze dne 27. prosince 1978 o dani z příjmů právnických osob (*Boletín Oficial del Estado* č. 132 ze dne 30. prosince 1978), stanoví:

„1. Podniky, provádějící vývozní činnosti, mají nárok na uplatnění následujícího daňového odpočtu z uznatelné částky daně:

a) 25 % z daně na investice reálně vynaložené na založení poboček nebo stálých provozoven v zahraničí, jakožto i na odkoupení účastí v zahraničních společnostech nebo založení dceřiných společností přímo spojených s vývozem zboží nebo služeb [...], pokud účast dosahuje alespoň 25 % základního kapitálu dceřiné společnosti [...];

b) 25 % z nákladů vynaložených na reklamu podle víceletých plánů, za účelem uvedení na trh nových výrobků, proniknutí na zahraniční trhy a jejich průzkumu, účastí na veletrzích, výstavách a jiných podobných událostech, včetně událostí mezinárodního charakteru požádaných ve Španělsku.“

12 Historická území Álava, Biscaye a Guipúzcoa, která mají daňovou autonomii, převzala do svých příslušných daňových předpisů daňový odpočet u vývozních činností upravený v článku 34 zákona č. 43/1995 (dále jen „sporná opatření“).

13 Daňový odpočet je obecně prováděn následujícím způsobem: nominální daňová sazba 35 % se použije na zisky za zdaňovací období a umožňuje získat celkovou výši daně, z které jsou odečtena snížení a odpočty z důvodu dvojího mezinárodního zdanění (dále jen „celková kladná částka opravené daně“). Celková částka „daňových odpočtů“ pro provádění určitých činností, ve kterých je zahrnut i daňový odpočet u vývozních činností, je omezena na 35 % z celkové kladné částky opravené daně. Přistá výše daně k uhrazení je takto získána po uplatnění maximálních povolených daňových odpočtů z celkové výše daně.

Postup předcházející přijetí napadeného rozhodnutí

14 Dopisem ze dne 16. dubna 1996 Komise požádala španělské úřady o informace, týkající se případných „vývozních podpor španělským ocelářským podnikům“.

15 Dopisem ze dne 24. června 1996 tyto úřady sdělily Komisi, že čl. 34 zákona č. 43/1995 je obecným opatřením, přímo použitelným jakýmkoli poplatníkem bez opatření jakéhokoli veřejného orgánu.

16 Dopisem ze dne 7. srpna 1997 Komise uváděla španělskou vládu o svém rozhodnutí zahájit řízení upravené v čl. 6 odst. 5 kodexu podpor. Toto rozhodnutí bylo zveřejněno v *Úředním věstníku Evropských společenství* dne 31. října 1997 (Ú. v. st. C 329, s. 4) a zúčastněné strany byly vyzvány k předložení svých připomínek ve lhůtě 1 měsíce od tohoto zveřejnění.

17 Jelikož Komise měla za to, že sporná opatření se týkají rovněž odvůtví, spadajících do působnosti Smlouvy ES a že většina těchto opatření byla v platnosti v okamžiku přistoupení Španělského království k Evropským společenstvím, přiznala podporám poskytnutým na základě této Smlouvy povahu existujících státních podpor. Naopak v rámci Smlouvy ESÚO byla uvedená opatření považována za nové podpory.

18 Španělské orgány dopisem ze dne 13. října 1997 znovu zopakovaly svůj postoj, který již vyjádřily před zahájením řízení upraveného v čl. 6 odst. 5 kodexu podpor, tedy že sporná opatření nepředstavují státní podpory. Nanejvýš by tato opatření mohla být považována za existující podpory.

19 V rámci tohoto řízení Komise obdržela písemné připomínky od tří sdružení, a sice od Španělské konfederace podnikatelských svazů, Unión de Empresas Siderúrgicas (dále jen „Unesid“) a Wirtschaftsvereinigung Stahl, které byly doplněny komentářem španělských orgánů v dopise ze dne 16. března 1998.

Napadené rozhodnutí

20 Komise přijala napadené rozhodnutí dne 31. října 2000. První dva články tohoto rozhodnutí zní následovně:

„Článek 1

Jakákoli podpora poskytnutá Španělskem v souladu s:

- a) článkem 34 zákona 43/1995 ze dne 27. prosince 1995 o dani z příjmů právnických osob;
 - b) článkem 43 Norma Foral 3/1996 ze dne 26. března 1996 o dani z příjmů právnických osob autonomní oblasti Vizcaya;
 - c) článkem 43 Norma Foral 7/1996 ze dne 4. března 1996 o dani z příjmů právnických osob autonomní oblasti Guipúzcoa nebo
 - d) článkem 43 Norma Foral 24/1996 ze dne 5. března 1996 o dani z příjmů právnických osob autonomní oblasti Álava
- ve prospěch ocelářských podniků ESUO usazených ve Španělsku je neslučitelná se společným trhem uhlí a oceli.

Článek 2

Španělsko přijme neprodleně vhodná opatření s cílem zajistit, aby ocelářským podnikům ESUO usazeným ve Španělsku nebyly poskytovány podpory uvedené v článku 1 [dále jen „dotčené podpory“].”

21 Komise nicméně neuložila navrácení dotčených podpor ocelářskými podniky, které podpory obdržely, zejména z důvodu jiného postoj, který přijala v minulosti v souvislosti s obdobnými vnitrostátními opatřeními a z důvodu délky trvání přezkumu, nepřijatelné Španělskému království, takže „ani nejobezpečnější a nejlépe informované ocelářské podniky nemohly předvídat, že dotyčná daňová ustanovení budou posouzena jako státní podpory v rozporu s článkem 4 Smlouvy ESUO a mohly právem uplatnit zásadu legitimního očekávání“ (bod 28 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

22 Za těchto podmínek Španělské království podalo projednávanou žalobu.

23 Usnesením předsedy Soudního dvora ze dne 13. března 2001 byly Diputación Foral de Álava, Diputación Foral de Vizcaya, Diputación Foral de Guipúzcoa, Juntas Generales de Guipúzcoa a Gobierno del País Vasco (dále jen „baskické orgány“) připuštěny jako vedlejší účastníci na podporu návrhu Španělského království.

24 Usnesením z téhož dne byl Unesid rovněž připuštěn jako vedlejší účastník na podporu návrhu Španělského království.

Návrhy účastníků řízení

25 Španělské království navrhuje, aby Soudní dvůr:

- zrušil napadené rozhodnutí a
- uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

26 Komise navrhuje, aby Soudní dvůr:

- zamítl žalobu a
- uložil Španělskému království náhradu nákladů řízení.

27 Baskické orgány navrhují, aby Soudní dvůr:

- prohlásil žalobu za opodstatněnou,
- zrušil napadené rozhodnutí a

–uložil Komisi náhradu nákladů řízení, včetně nákladů vzniklých v souvislosti s tímto vedlejším ústastenstvím.

28 Unesid navrhuje, aby Soudní dvůr:

–prohlásil za přípustný jeho návrh na vedlejší ústastenství, jak pokud jde o formální náležitosti, tak o dodržení lhůt,

–zrušil napadené rozhodnutí a

–uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

K žalobě

29 Na podporu své žaloby se Španělské království dovolává tří žalobních důvodů, vycházejících postupně:

–z porušení pravidel postupu šetření upravených v čl. 6 odst. 5 kodexu podpor;

–z porušení povinnosti odvodnění uvedené v čl. 15 pododstavci 1 UO a

–z porušení čl. 4 písm. c) UO.

30 Vedlejší účastníci řízení vznášejí několik doplňujících žalobních důvodů na podporu návrhu Španělského království.

K prvnímu žalobnímu důvodu

Argumenty účastníků řízení

31 Prvním žalobním důvodem španělská vláda vytýká Komisi, že pro přijetí napadeného rozhodnutí v souladu s čl. 6 odst. 5 kodexu podpor nedodržela lhůtu tří měsíců, kterou měla k dispozici od obdržení nezbytných informací za účelem rozboru sporných opatření. V projednávaném případě bylo toto rozhodnutí přijato téměř 2 roky a 8 měsíců poté, co Komise měla všechny informace nezbytné pro posouzení slučitelnosti těchto opatření se Smlouvou.

32 Tímto Komise porušila zásady právní jistoty a ochrany legitimního očekávání, jakož i právo na obhajobu. V tomto ohledu španělská vláda uplatňuje, že prodlení v řízení úplně zásově izolovalo šetření, které bylo základem pro takové řízení. Mimoto prodlužovaná nečinnost ze strany Komise na konci šetření navodila dojem, že Komise nemá proti zkoumaným opatřením námitky. Komise krom toho nepoukazuje na žádné konání nebo šetření, ať už vnitřní nebo navenek, ani na jakýkoli jiný důvod, který by mohl odvodnit nebo vysvětlit toto prodlení.

33 Španělská vláda dodává, že v napadeném rozhodnutí Komise neuložila navrácení dotčených podpor. Pokud se ocelářské podniky mohly oprávněně domnívat, že sporná opatření nepředstavovala před přezkumným řízením a v jeho průběhu podporu neslučitelnou se společným trhem, mělo by toto platit tím spíše pro dotčený španělský stát.

34 Vedlejší účastníci řízení se připojují k argumentaci španělské vlády.

35 Opožděné vysvětlení Komise, obsažené v její duplice, podle které prodlení v přijetí napadeného rozhodnutí bylo odvodněno zahájením šetření o právních předpisech všech španělských států za účelem ověření, zda týž druh vývozních podpor, jako jsou dotčené podpory, existoval v jiných španělských státech, nemůže být přesvědčivé, jelikož neexistuje zřejmý důvod, pro který by mohlo řízení, směřující k získání informací o opatřeních uplatňovaných v jiných španělských státech odvodnit prodlení v řízení zahájeném ve věci sporných ustanovení.

36 Baskické orgány rovněž zpochybují tvrzení Komise, podle kterého Komise vzhledem k obecnému principu zákazu podpor již nemohla povolit dotčené podpory, jestliže nedodržení lhůty stanovené v čl. 6 odst. 5 kodexu podpor způsobilo nemožnost přijetí rozhodnutí. Toto tvrzení je založeno na chybném předpokladu, podle kterého se jedná o podpory, které jako takové vyžadují povolení k tomu, aby mohly být uplatněny. Avšak otázkou práva je, zda sporná opatření zakládají, nebo nezakládají podporu. Komise nemůže mít neomezenou lhůtu pro takové posouzení.

37 V tomto ohledu Unesid dodává, že napadené rozhodnutí nejen nedodrželo lhůtu tří měsíců, uvedenou v čl. 6 odst. 5 kodexu podpor, ale rovněž přiměnou lhůtu, kterou měla Komise pro zahájení samotného přezkumného řízení. Srovnávajíc s rozsudkem ze dne 11. prosince 1973, Lorenz (120/73, Recueil, s. 1471), a s rozsudkem Soudu ze dne 22. října

1997, SCK a FNK v. Komise (T-213/95 a T-18/96, Recueil, s. II-1739, bod 55), Unesid poznamenává, že Komise nechala po p?istoupení Špan?lska ke Spole?enstvím ub?hnout více jak dvanáct let, než zahájila ?ízení, p?i?emž ?lánek 34 zákona ?. 43/1995 a sporná opat?ení jí byly oznámeny u p?íležitosti tohoto p?istoupení. Také z tohoto d?vodu Komise porušila pravidla ?ádné správy.

38 Podle Unesid m?la Komise zvláštní povinnost od?vodn?ní, pokud jde o okolnosti, které ji vedly ke zm?n? jejího posouzení a k prohlášení, že tato opat?ení, proti jejichž uplatn?ní nikdy nevznesla námítky, byla neslu?itelná se Smlouvou.

39 Komise zpochyb?uje výklad, podle kterého nedodržení lh?ty 3 m?síc? stanovené v ?l. 6 odst. 5 kodexu podpor s sebou nese neplatnost ?ízení. Podle ní v projednávaném p?ípad? nic neumož?uje u?init záv?r, že i kdyby tato lh?ta byla dodržena, byl by obsah napadeného rozhodnutí odlišný a konkrétn? p?íznivý pro Špan?lské království. Za t?chto podmínek nem?že jít o porušení podstatné formální náležitosti a zásady kontradiktornosti ?ízení.

40 Tvrzení špan?lské vlády, podle kterého prodlení ovlivnilo výsledek p?ezkumu provedeného Komisí, rovn?ž postrádá opodstatn?ní, pokud tato vláda nevysv?tlila, jaké jsou zm?ny, ke kterým skute?n? došlo v pr?b?hu doby, která uplynula mezi p?edložením jejích p?ípomínek a p?ijetím napadeného rozhodnutí, a které by byly mohly ovlivnit jeho obsah.

41 Komise rovn?ž poukazuje na jasné zn?ní ?l. 4 písm. c) UO, podle kterého subvence nebo podpory poskytované státy v jakékoli form? jsou neslu?itelné se společným trhem uhlí a ocelí, a proto jsou uvnit? Spole?enství zakázané. Pokud Komise nevydá zvláštní rozhodnutí, kterým prohlásí podporu za slu?itelnou, nenastane tedy žádná právní nejistota, protože v takovém p?ípad? je nutno považovat podporu za neslu?itelnou se Smlouvou, a tudíž za zakázanou.

42 Pokud se týká údajného porušení zásady ochrany legitimního o?ekávání, Komise poznamenává, že nikdy neposkytla žádné ujišt?ní o tom, že sporná opat?ení nep?edstavují podporu. V každém p?ípad? tato zásada nem?že být porušena rozhodnutím, kterým bylo upušt?no od navrácení podpor.

43 Komise rovn?ž zpochyb?uje provedené porovnání s výše uvedeným rozsudkem Lorenz. Zatímco se totiž tento rozsudek týká p?ezkumu návrh? podpor oznámených Komisí, napadené rozhodnutí bylo p?ijato v rámci ?ízení, týkajícího se již vnitrostátními orgány poskytnutých podpor. Jestliže je podle Komise oprávn?né, že lh?ta dvou m?síc? uvedená výše uvedeným rozsudkem je proml?ecí lh?tou s cílem zajistit, aby návrh podpory nez?stal na neomezenou dobu nevy?ízen, pak taková ochrana není nezbytná p?i p?ezkumu již poskytnuté podpory.

44 Pokud jde o odkaz na výše uvedený rozsudek SCK a FNK v. Komise, Komise zd?raz?uje, že z bodu 57 tohoto rozsudku vyplývá, že „p?im??enost trvání správního ?ízení se posuzuje v závislosti na zvláštních okolnostech každé v?ci“. Vzhledem ke složitosti spisu v daném p?ípad? nebyla lh?ta k p?ijetí napadeného rozhodnutí nep?im??ená.

45 Komise up?es?uje, že prodlení, s kterým bylo napadené rozhodnutí p?ijato, lze vysv?tlit zahájením šet?ení o právních p?edpisech všech ?lenských stát? za ú?elem ov??ení, zda tyto ?lenské státy poskytovaly stejný druh vývozních podpor, jako jsou podpory, které byly poskytnuty na základ? sporných opat?ení ve Špan?lsku.

46 Komise dodává, že tvrzení Unesid, podle kterého napadené rozhodnutí bylo výsledkem ?ízení, které bylo samo zahájené mimo p?im??enou lh?tu, spo?ívá na neexistující skute?nosti, protože Špan?lské království nikdy neoznámilo Komisi návrhy týkající se sporných opat?ení. Ve skute?nosti se informace, které Komise obdržela v pr?b?hu jednání p?edcházejících p?istoupení Špan?lského království k Evropským spole?enstvím, týkaly existujících podpor. Mimoto tyto informace byly poskytnuty v rámci rozboru státních podpor z pohledu Smlouvy EHS.

47 Kone?n? Komise uplat?uje, že ?l. 4 písm. c) UO stanoví zákaz podpor, z kterého m?že být u?in?na výjimka Komisí pouze na základ? ?ízení upraveného kodexem podpor. Pokud by jediný d?sledek nedodržení lh?ty stanovené v ?l. 6 odst. 5 tohoto kodexu spo?íval ve znemožn?ní p?ijetí rozhodnutí, Komise by nemohla ukon?it ?ízení provedené na základ?

tohoto ustanovení, p?i?emž by zásada zákazu, stanovená Smlouvou ESUO nadále platila. 48 Za t?chto podmínek by bylo nutné zahájit nové ?ízení. Avšak toto ?ešení by nebylo v souladu se zásadou hospodárnosti ?ízení, pokud by nové rozhodnutí pouze p?evzalo obsah p?edcházejícího rozhodnutí.

Záv?ry Soudního dvora

49 Je nesporné, že lh?ta t?í m?síc? upravená v ?l. 6 odst. 5 kodexu podpor v dob? p?ijetí napadeného rozhodnutí již marn? uplynula.

50 Nicmén? z rozsudku ze dne 12. prosince 2002, *Belgie v. Komise* (C-5/01, Recueil, s. I-11991, bod 60) vyplývá, že tato lh?ta nem?že být považována za lh?tu stanovenou pod sankcí ztráty pravomoci Komise ve v?ci dále konat, jejíž marné uplynutí by Komisi znemožnilo vyjád?it se ke slu?itelnosti navrhované podpory se Smlouvou.

51 Vzhledem k obecnému kontextu, v rámci kterého je lh?ta t?í m?síc? stanovena a vzhledem k jejímu cíli by totiž v p?ípad?, že by rozhodnutí nebylo p?ijato Komisí v této lh?t?, jednak doty?ný ?lenský stát nemohl uplatnit toto opat?ení podpory a jednak by nemohl obdržet za tímto ú?elem povolující rozhodnutí Komise v rámci ?ízení zahájeného Komisí. Takový stav by byl v rozporu s ?ádným fungováním pravidel týkajících se státních podpor, protože povolení Komise by mohlo být p?ípadn? obdrženo až po ukon?ení nového ?ízení provedeného podle kodexu podpor, což by znamenalo prodlení v p?ijetí rozhodnutí Komisí, aniž by byly doty?nému ?lenskému státu poskytnuty dodate?né záruky (výše uvedený rozsudek *Belgie v. Komise*, body 58 a 59).

52 Poté, co Komise zahájila v dubnu 1996 p?ezkum, jí zajisté p?íslušelo v souladu se zásadou ?ádné správy p?ijmout kone?né rozhodnutí v p?im?en? lh?t? od obdržení p?ipomínek doty?ného ?lenského státu, zú?astn?ných stran a pop?ípad? ostatních ?lenských stát?. P?íliš dlouhá doba trvání p?ezkumu m?že totiž dot?enému ?lenskému státu ztížit možnost vyvrátit tvrzení Komise, a porušit tak právo na obhajobu (viz zvlášt? v souvislosti s postupem p?ed soudním ?ízením upraveným v ?lánku 226 ES, rozsudek ze dne 21. ledna 1999, *Komise v. Belgie*, C-207/97, Recueil, s. I-275, bod 25).

53 V tomto ohledu vyplývá z judikatury, že p?im?enost trvání správního ?ízení se posuzuje v závislosti na zvláštních okolnostech každé v?ci a zvlášt? na kontextu této v?ci, r?zných fázích ?ízení vedeného Komisí, chování ú?astník? správního ?ízení, komplexnosti v?ci a jejího významu pro zú?astn?né strany (viz výše uvedený rozsudek *SCK a FNK v. Komise*, bod 57, a obdobn? v souvislosti se soudním ?ízením, ze dne 17. prosince 1998, *Baustahlgewebe v. Komise*, C-185/95 P, Recueil, s. I-8417, bod 29).

54 V daném p?ípad? sta?í konstatovat, že ?ízení týkající se sporných opat?ení, vyžadovalo ze strany Komise d?kladný p?ezkum špan?lských právních p?edpis? a skute?n? složitých skutkových a právních otázek, zvlášt? z d?vodu, že tato opat?ení se netýkají pouze ocelá?ských podnik?, ale veškerých špan?lských podnik?.

55 Je rovnž legitimní, že v p?ípad? opat?ení da?ové povahy, u nichž se nerozumí samo sebou, že budou kvalifikována jako „podpory“ ve smyslu ?l. 4 písm. c) UO, Komise považovala za užite?né zahájit šet?ení ve všech ?lenských státech za ú?elem ov?ení, zda jejich právní p?edpisy obsahují týž druh opat?ení jako opat?ení p?ijatá ve Špan?lsku.

56 Mimoto Komise vzala v úvahu zejména „prodlení“ v p?ezkumu, které nebylo zp?sobeno Špan?lským královstvím, tím, že upustila od uložení navrácení dot?ených podpor ocelá?ským podnik?m.

57 Špan?lská vláda neprokázala, ?ím vzhledem k p?edcházejícím okolnostem délka trvání p?ezkumu mohla zp?sobit poškození napadeného rozhodnutí vadami vyplývajícími jednak z porušení zásady právní jistoty a ochrany legitimního o?ekávání a jednak z porušení práv na obhajobu na úkor špan?lských orgán?.

58 Jak totiž Komise správn? poznamenala, špan?lská vláda neposkytla žádnou skute?nost, která by podpo?ila tezi, podle které uplynutí ?asu v projednávaném p?ípad? zp?sobilo, že šet?ení vedoucí k napadenému rozhodnutí se stalo p?ekonáným a zasáhlo do práv na obhajobu, a navíc nevysv?tlila d?vod, pro který by nov? zahájené ?ízení umožnilo Komisi p?ijmout jiné rozhodnutí, které by mohlo být pro Špan?lské království p?ízniv?jší.

59 Z výše uvedeného vyplývá, že první žalobní důvod musí být jako neopodstatněný zamítnut.

K druhému žalobnímu důvodu

Argumenty účastníků řízení

60 Svým druhým žalobním důvodem španělská vláda vytýká na jednu stranu Komisi, že neuvedla odvodňovací zásadní změny svého postoje vzhledem ke sporným opatřením.

Zatímco zpočátku měla za to, že tato opatření, která jí byla oznámena při přistoupení Španělského království k Evropským společenstvím, jak vyplývá z bodu 26 odvodňovacího rozhodnutí, nespadala pod pojem podpor, následně usoudila, že se jednalo o podporu neslučitelnou se Smlouvou.

61 Na druhou stranu napadené rozhodnutí neobsahuje žádnou skutečnost, která by mohla prokázat jak dopad těchto opatření na konkurenceschopnost tuzemských vyvážených výrobků a zvláště na tvorbu cen, tak i škodu, kterou údajně utrpěly podniky nepodléhající španělským právním předpisům o dani z příjmů právnických osob, což by vyžadovalo rozbor vnitrostátních daňových úprav jako celku.

62 Komise odpovídá, že před přijetím napadeného rozhodnutí nikdy netvrdila, že sporná opatření nepředstavují podpory, takže nemusela uvést odvodňovací změny postoje v tomto ohledu.

63 Mimoto napadené rozhodnutí vyhovuje povinnosti odvodňovací, tak jak byla vyložena Soudním dvorem, protože obsahuje úvahy Komise týkající se kvalifikace sporných ustanovení jako „podpor ESUO“. Toto odvodňovací umožnilo španělské vládě pochopit důvody, pro které Komise přijala toto rozhodnutí a Soudnímu dvoru posoudit jeho zákonnost.

64 Ve skutečnosti se nedostatky odvodňovací tvrzené španělskou vládou nevztahují na podmínky existence státní podpory. Proto, aby opatření bylo posouzeno jako státní podpora z hlediska práva Společenství, totiž není nezbytné, aby způsobilo škodu případným soutěžitelům, ale aby představovalo hospodářské zvýhodnění pro příjemce. Snížení částky daně z příjmů právnických osob ovšem odpovídá tomuto kritériu, aniž by bylo nezbytné studovat daňové zatížení nebo provozní náklady v různých členských státech. Mimoto analýza dopadu sporných opatření na hospodářskou soutěž není nutná v rámci Smlouvy ESUO (viz rozsudek Soudu ze dne 21. ledna 1999, *Neue Maxhütte Stahlwerke a Lech-Stahlwerke v. Komise*, T-129/95, T-2/96 a T-97/96, Recueil, s. II-17, bod 99, a usnesení Soudního dvora ze dne 25. ledna 2001, *Lech-Stahlwerke v. Komise*, C-111/99 P, Recueil, s. I-727, bod 41).

65 V důsledku toho se Komise domnívá, že nebyla povinna analyzovat absenci dopadu sporných opatření na konkurenceschopnost tuzemských vyvážených výrobků. Neporušila tedy povinnost odvodňovací.

Závěry soudního dvora

66 Je třeba konstatovat, že druhý žalobní důvod dovolávaný Španělským královstvím, vycházející z nedostatku odvodňovacího napadeného rozhodnutí, obsahuje dvě vety týkající se jednak údajné změny postoje Komise, pokud jde o existenci dotčených podpor a jejich slučitelnost se společným trhem, a jednak některých podmínek, kterým měla sporná opatření vyhovět, aby mohla být posouzena jako „podpory“ ve smyslu čl. 4 písm. c) UO.

– K první větvi druhého důvodu

67 Je namístě připomenout, že podle čl. 4 písm. c) UO se považují se společným trhem uhlí a oceli bez výjimek za neslučitelné, a proto podle této Smlouvy uvnitř Společenství za zakázané subvence nebo podpory poskytované státy v jakékoli formě.

68 Kodex podpor přijatý na základě článku 95 UO nicméně umožňuje poskytování podpor ocelářskému průmyslu v taxativně uvedených případech a v souladu s postupy, které stanovuje. Článek 6 odst. 4 tohoto kodexu zvláště upravuje, že navrhovaná opatření mohou být uplatněna pouze se souhlasem Komise. Odstavec 6 téhož článku výslovně stanoví výjimku z tohoto pravidla, podle které mohou být tato opatření provedena, jestliže Komise nezhájila řízení upravené v odstavci 5 tohoto článku nebo jinak nedala najevo svůj postoj během dvou měsíců po obdržení oznámení o jakémkoli návrhu, za předpokladu, že členský

stát p?edbn?n? informoval Komisi o tomto zám?ru (výše uvedený rozsudek Belgie v. Komise, bod 54).

69 P?ípady, ve kterých mohou být poskytnuty podpory ocelá?skému pr?myslu, tak tvo?í výjimku z pravidla, podle kterého jsou tyto podpory zakázány a jejich poskytnutí je v zásad? povoleno pouze na základ? výslovného rozhodnutí Komise (viz výše uvedený rozsudek Belgie v. Komise, bod 55).

70 V projednávaném p?ípad? však Komise nikdy nep?ijala rozhodnutí výslovn? povolující poskytnutí dot?ených podpor. V tomto ohledu se odpov?? ?lena Komise pov??eného hospodá?skou sout?ží z ?ervna 1996 na písemný dotaz položený poslancem Evropského parlamentu, která je zmín?na v bod? 26 od?vodn?ní napadeného rozhodnutí, nevyjad?ovala k posouzení sporných opat?ení jako podpor ve smyslu ?l. 4 písm. c) UO.

71 Za t?chto podmínek tu není dána zm?na postoje Komise vytýkaná Špan?lským královstvím, a nebylo tudíž namíst?, aby Komise uvedla od?vodn?ní napadeného rozhodnutí v tomto ohledu.

72 První v?tev druhého žalobního d?vodu tedy není skutkov? podložena a musí být zamítnuta.

– K druhé v?tvi druhého žalobního d?vodu

73 Podle ustálené judikatury, týkající se ?lánku 253 ES a použitelné obdobn? na ?lánek 15 UO, musí být od?vodn?ní požadované tímto ustanovením p?izp?sobeno povaze dot?eného aktu a musí být jasným a jednozna?ným zp?sobem znatelné úvahy orgánu, který je autorem dot?eného aktu, a to zp?sobem umož?ujícím osobám, které na tom mají zájem, poznat d?vody p?ijatého opat?ení a umož?ujícím soudci Spole?enství vykonávat jeho kontrolu. Není vyžadováno, aby od?vodn?ní blíže ur?ovalo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož otázka, zda od?vodn?ní aktu spl?uje požadavky ?lánku 253 ES musí být posuzována nejen vzhledem k jeho zn?ní, ale také vzhledem k jeho kontextu a k právním pravidl?m upravujícím doty?nou v?c jako celku (viz zejména rozsudky ze dne 29. února 1996, Belgie v. Komise, C-56/93, Recueil, s. I-723, bod 86; ze dne 2. dubna 1998, Komise v. Sytraval a Brink's France, C-367/95 P, Recueil, s. I-1719, bod 63; ze dne 7. b?ezna 2002, Itálie v. Komise, C-310/99, Recueil, s. I-2289, bod 48, a výše citovaný rozsudek ze dne 12. prosince 2002, Belgie v. Komise, bod 68).

74 V projednávaném p?ípad? sta?í v tomto ohledu uvést, že napadené rozhodnutí ?iní v bodech 17 až 21 svého od?vodn?ní jasným a jednozna?ným zp?sobem z?ejnými úvahy Komise, pokud jde o kvalifikaci sporných opat?ení jako „podpor“ ve smyslu ?l. 4 písm. c) UO.

75 Skute?nosti vytýkané špan?lskou vládou týkající se dopadu sporných opat?ení na konkurenceschopnost tuzemských vyvážených výrobk? a specifi?nosti t?chto opat?ení se netýkají dodržování povinnosti od?vodn?ní p?edstavující podstatnou formální náležitost, která byla v projednávaném p?ípad? ?ádn? spln?na, jak bylo práv? shledáno, ale zákonnosti napadeného rozhodnutí z hlediska meritorního. Tyto výtky budou zkoumány zejména v rámci t?etího žalobního d?vodu, na jehož podporu se tato vláda znovu dovolává otázek konkurenceschopnosti tuzemských výrobk? a specifi?nosti t?chto opat?ení.

76 Druhá v?tev druhého žalobního d?vodu musí tedy být jako neopodstatn?ná zamítnuta.

77 Z výše uvedeného vyplývá, že druhý žalobní d?vod musí být zamítnut v celém rozsahu.

K t?etímu žalobnímu d?vodu

78 Tento žalobní d?vod obsahuje rovn?ž dv? v?tve.

K první v?tvi t?etího žalobního d?vodu

– Argumenty ú?astník? ?ízení

79 První v?tvi t?etího žalobního d?vodu špan?lská vláda vytýká Komisi, že se dopustila nesprávného právního posouzení p?i výkladu pojmu státní podpory ve smyslu ?l. 4 písm. c) UO, když jej vykládala stejn? široce jako pojem státní podpory ve smyslu ?lánku 87 ES. Smlouva ESUO však zakazuje podpory automaticky, aniž by ukládala p?ezkum jejich ú?ink? na hospodá?skou sout?ž a neupravuje existující podpory ani se jich netýká, nebo? všechny podpory p?edcházející nebo následující p?istoupení doty?ného ?lenského státu k Evropským spole?enstvím jsou zakázány tímž zp?sobem.

80 Za těchto podmínek nelze v kontextu Smlouvy ESUO přijmout tak široký pojem podpory jako v případě pojmu podpory užívaného v kontextu Smlouvy ES, aniž by tím bylo vytvořeno riziko poruch ve správním postupu, jak o tom v projednávaném případě svědčí postoj Komise, pokud jde o to, že napadené rozhodnutí není retroaktivní.

81 Kvalifikace podpory zakázaných čl. 4 písm. c) UO musí tedy podle španělské vlády být relativně snadná a týká se pouze přímých opatření, jak ostatně vyplývá z popisu uvedeného v čl. 1 odst. 2 kodexu podpory.

82 Článek 67 UO potvrzuje tento výklad, jelikož se týká práva jakéhokoli opatření členských států, na něž se nevztahuje zákaz uvedený v čl. 4 písm. c) UO, které ale může mít citelný dopad na podmínky hospodářské soutěže v uhlí a ocelářském průmyslu (rozsudek ze dne 23. února 1961, *De Gezamenlijke Steenkolenmijnen in Limburg v. Vysoký úřad*, 30/59, Recueil, s. 1, 43). Tento článek 67 UO stanoví, že škodlivé účinky takového opatření mohou být vyrovnány poskytnutím vhodné podpory (odst. 2 první odrážka), podáním doporučení dotčenému členskému státu, aby přijal opatření, jež bude pokládat za nejlépe slušitelná se svou vlastní hospodářskou rovnováhou (odst. 2 druhá odrážka) nebo jinými „nezbytnými doporučeními“ (odstavec 3). Španělská vláda uvádí, že podle Soudního dvora se tyto články vztahují na dvě odlišné oblasti, přičemž první zrušuje a zakazuje určitá opatření členských států v oblasti, kterou Smlouva podřizuje pravomoci Společenství a druhý směřuje k odvrácení zásahů do hospodářské soutěže, způsobených při výkonu pravomocí členských států (výše uvedený rozsudek *De Gezamenlijke Steenkolenmijnen in Limburg v. Vysoký úřad*, s. 47). Pokud Komise za těchto podmínek usoudila, že sporná opatření měla citelný dopad na podmínky hospodářské soutěže, měla konat na základě článku 67 UO, a nikoli na základě čl. 4 písm. c) UO.

83 V témže smyslu se podle baskických orgánů čl. 4 písm. c) UO vztahuje pouze na podpory stanovené ve prospěch ocelářských podniků nebo ve prospěch výroby uhlí a oceli. Přímá subvence nicméně představuje podporu ve smyslu tohoto ustanovení, i když byla poskytnuta „horizontálně“, tedy jak podnikům spadajícím do působnosti Smlouvy ESUO (dále jen „podniky ESUO“), tak i jiným podnikům. Naopak jiné opatření než subvence, zejména daňové opatření, může zakládat podporu ve smyslu výše uvedeného článku pouze v případě, že se takové opatření vztahuje specificky na podniky ESUO nebo na výrobu uhlí a oceli.

84 Pokud by byla správná teze Komise, byl by jakýkoli daňový odpis, byť by spadal do horizontálního režimu zdanění uplatňujícího se na podniky ESUO i na jiné podniky, vždy zakázaný podle Smlouvy ESUO, takže by ocelářské podniky mohly být zdaněny více než ostatní podniky, v čemž by bylo dotčené daňové opatření zakázáno pouze v případě, že ovlivňuje obchod nebo může narušit hospodářskou soutěž. Takový výklad, mající škodlivé účinky pro ocelářský průmysl vzhledem k postavení, v němž se nacházejí jiná odvětví, by byl zjevně v rozporu s cíli výše uvedené Smlouvy, zejména s jejími články 2, 3 a 67.

85 Baskické orgány zdrazňují, že narušení hospodářské soutěže, které by bylo způsobeno obecnými daňovými opatřeními uplatňujícími se na veškerá průmyslová odvětví by mělo být napraveno podle okolností za použití článku 67 UO nebo prostřednictvím řízení ve věci státních podpory zahájeným na základě Smlouvy ES.

86 Podle Komise je podle ustálené judikatury pojem podpory ve Smlouvě ESUO též jako pojem užívaný v rámci Smlouvy ES (viz zejména rozsudek ze dne 1. prosince 1998, *Ecotrade*, C-200/97, Recueil, s. I-7907, bod 35). V tomto ohledu se čl. 1 odst. 1 kodexu podpory vztahuje jednoznačně na „podpory ocelářskému průmyslu, financované členskými státy nebo jejich regionálními nebo místními orgány [...], v jakékoli formě [...]“, zatímco odstavec 2 téhož článku pouze uvádí informativní seznam prvků podpory.

87 Mimoto okolnost, že sporná opatření mají horizontální charakter, neznamená, že nemohou být předmětem režimu kontroly podpory stanoveného Smlouvou ESUO. Stejně tak skutečnost, že článek 67 UO upravuje řízení, jehož cílem je umožnit Komisi kontrolovat opatření států, která mohou negativním způsobem ovlivnit hospodářskou soutěž v oblasti průmyslu uhlí a oceli, neznamená ani to, že ustanovení této Smlouvy, pokud jde o státní podpory, nejsou použitelná. Navíc narušení hospodářské soutěže uvedená v tomto článku

mají být podle Komise chápána jako narušení pouze mezi ocelářskými podniky.

88 Je možné, že španělská vláda má za to, že režim kontroly podpor zavedený Smlouvou je velmi přísný, ale tato výtky *de lege ferenda* nemůže založit žalobu na neplatnost podanou proti rozhodnutí Komise, která pouze uplatňuje pozitivní právo, a je jakkoliv přísné.

– Závěry Soudního dvora

89 Podle ustálené judikatury Soudního dvora musí být pojem podpor ve smyslu čl. 4 písm. c) UO vykládán podobným způsobem, jak již Soudní dvůr rozhodl v souvislosti s článkem 87 ES (viz zejména výše uvedené rozsudky *Ecotrade*, bod 35, a ze dne 20. září 2001, *Banks*, C-390/98, *Recueil*, s. I-6117, bod 33).

90 Pojem podpory je tak obecnější než pojem subvencí, protože zahrnuje nejen pozitivní plnění, jako jsou samotné subvence, ale také opatření různými způsoby snižující náklady, které obvykle zatěžují rozpočet podniku a které mají tutéž povahu a tytéž účinky jako subvence, aniž by jimi v přísném slova smyslu byly (viz zejména výše uvedené rozsudky *De Gezamenlijke Steenkolenmijnen in Limburg v. Vysoký úřad*, s. 39; ze dne 15. března 1994, *Banco Exterior de España*, C-387/92, *Recueil*, s. I-877, bod 13; výše uvedený rozsudek *Ecotrade*, bod 34; ze dne 8. listopadu 2001, *Adria-Wien Pipeline a Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke*, C-143/99, *Recueil*, s. I-8365, bod 38, a výše uvedený rozsudek ze dne 12. prosince 2002, *Belgie v. Komise*, bod 32).

91 Mimoto pojem „podpory“ ve smyslu čl. 4 písm. c) UO nezbytně předpokládá zvýhodnění, poskytnutá přímo, nebo nepřímo ze státních prostředků nebo představující pro stát nebo orgány určené nebo vytvořené za tímto účelem dodatečné náklady (viz zejména rozsudky ze dne 24. ledna 1978, *Van Tiggele*, 82/77, *Recueil*, s. 25, body 23 až 25; ze dne 17. března 1993, *Sloman Neptun*, C-72/91 a C-73/91, *Recueil*, s. I-887, body 19 a 21; ze dne 7. května 1998, *Viscido a další*, C-52/97 až C-54/97, *Recueil*, s. I-2629, bod 13; výše uvedený rozsudek *Ecotrade*, bod 35, a výše uvedený rozsudek ze dne 12. prosince 2002, *Komise v. Belgie*, bod 33).

92 Je namístě dodat, že Soudní dvůr v bodě 43 svého rozsudku ze dne 10. prosince 1969, *Komise v. Francie* (6/69 a 11/69, *Recueil*, s. 523), rozhodl o tom, že článek 67 UO stanoví ve svém odst. 2 první odrážce situace umožňující Komisi povolit členských státům odchýlit se od článku 4 UO poskytnout podporu, nerozlišuje mezi specifickými podporami pro odvětví uhlí a oceli a podporami, které se uplatňují na toto odvětví pouze účinkem obecnějšího opatření. Mimoto Soudní dvůr rozhodl v bodech 44 a 45 téhož rozsudku, že zvýhodněná vývozní reeskontní sazba představuje podporu, která může být povolena Komisí v rozsahu, v němž se týká odvětví, na něž se vztahuje Smlouva ESUO, pouze za okolností upravených v čl. 67 odst. 2 první odrážce UO.

93 Z výše uvedeného vyplývá, že Komise nevyložila nesprávným způsobem pojem státní podpory ve smyslu čl. 4 písm. c) UO, když měla za to, že i nepřímá podpora taková jako sporná opatření může být kvalifikována jako podpora zakázaná Smlouvou ESUO, podobně jako Soudní dvůr rozhodl v kontextu Smlouvy ES.

94 V důsledku toho musí být první větve tohoto žalobního důvodu jako neopodstatněná zamítnuta.

K druhé větvi tohoto žalobního důvodu

– Argumenty účastníků řízení

95 Druhou větvi tohoto žalobního důvodu španělská vláda uplatňuje, že sporná opatření se netýkají pojmu podpory, jelikož tu není dáno selektivní zvýhodnění, které charakterizuje jakoukoli státní podporu jak v rámci Smlouvy ES, tak v rámci Smlouvy ESUO. Mimoto musí být selektivita posouzena pouze ve vnitřním rámci dotyčného členského státu.

96 Podle španělské vlády zakládá opatření použitelné na všechny podniky, a nikoli pouze na jeden druh podniků, státní podporu pouze v případě, že vnitrostátní správní orgány mají určitou diskreční pravomoc pro jeho uplatnění.

97 V projednávaném případě však jsou sporná opatření použitelná na všechny podniky, které splňují objektivně stanovené podmínky nároku na jejich využití a jejich uplatnění nepodléhá diskreční pravomoci veřejných orgánů. Tato opatření souvisejí s investicemi prováděnými v zahraničí, a nikoli se samotnými vývozy. Takové investiční pobídky existují

ve všech daňových úpravách západních zemí, nebo daňová politika každého státu usiluje neustále o vytváření nástrojů, které mohou mít vliv na objem, četnost a povahu soukromých investic.

98 Španělská vláda rovněž uplatňuje, že podnik, který byl donucen investovat, aby mohl vyvážet, se nachází v jiné situaci než podnik, který provádí obchod pouze na území dotyčného členského státu (kde je již zavedený a známý) nebo který vyváží do jiného státu, aniž by usiloval o rozšíření své infrastruktury. Skutečnost, že vnitrostátní daňové předpisy tak usnadňují mezinárodní obchod, není v rozporu se zásadou rovnosti. Postoj Komise by mimoto způsobil vážné funkční poruchy uvnitř španělské daňové soustavy, protože podniky ESÚO podléhající španělskému právu by ztratily možnost uplatnit jeden z daňových odpočetů, na které mají nárok veškeré ocelářské podniky.

99 Tato vláda zpochybňuje, že by daňové zatížení zisků podniků mohlo rozhodujícím způsobem ovlivnit konkurenceschopnost těchto podniků, zejména vytváření cen. V každém případě sporná opatření nemohou být pojmána izolovaně, s odhlédnutím od jiných prvků tvořících daň. Pokud tak členský stát ve svém právu nezná daňový odpočet obdobný daňovému odpočtu upravenému zákonem č. 43/1995, neznamená to ještě, že skutečné zdanění podniků usazených v tomto státě je vyšší než zdanění španělských podniků.

100 Podle španělské vlády není konečně možné uplatněním pravidel týkajících se státních podpor vyrovnávat vnitrostátní rozdílnosti existující v oblasti příjmových daní, vzhledem k tomu, že tato oblast není na úrovni Společenství harmonizována.

101 Baskické orgány a Unesid sdílejí názory španělské vlády, pokud jde o obecný charakter a cíl sporných opatření.

102 Pokud jde o údajné zvýhodnění, které výše uvedená opatření měla přinést osobám, které z nich mohou mít prospěch, baskické orgány na jednu stranu připomínají, že daňový odpočet upravený těmito opatřeními přímo nesouvisí s vývozy. Na druhou stranu, pokud by úvahy Komise byly dohnány do extrému, jakákoli opatření snižující daňové zatížení ve prospěch podniků spadajících do působnosti čl. 4 písm. c) UO by byla automaticky kvalifikována jako podpora a musela by tedy být oznámena Komisi a Komisí povolena. To by znamenalo zjevné vměšování se do daňových pravomocí členských států.

103 Baskické orgány a Unesid dodávají, že pokud by ocelářské podniky byly vyloučeny z působnosti článku 34 zákona č. 43/1995, vyplynula by z této situace nerovného postavení v neprospěch těchto podniků v rozporu s právem Společenství a se španělskou ústavou obsahující zásadu rovnosti před daní.

104 Pokud jde o srovnání s ocelárnami nepodléhajícími španělské dani z příjmů právnických osob, které Komise provádí, Unesid se dovolává zásady teritoriality v daňových záležitostech, zdůrazňující souasně, že neexistuje žádné konkrétní zvýhodnění poskytnuté podnikům v závislosti na diskriminačních kritériích, jelikož veškeré ocelářské podniky, které působí na španělském území bez ohledu na to, zda se jedná o tuzemské nebo zahraniční podniky, spadají do působnosti článku 34 zákona č. 43/1995.

105 Podle baskických orgánů by mimoto bylo mnohem více zpochybnitelné z pohledu Společenství, pokud by byl stanoven daňový odpočet, který by byl uplatnitelný pouze na podniky provádějící investice na tuzemském území nebo na části tohoto území. Ve skutečnosti sporná opatření směřují k podpoře mezinárodního obchodu, což je cíl, který je v souladu se Smlouvou ESÚO.

106 Komise uznává, že ne všechny rozdíly v zacházení mezi podniky představují státní podpory. Uplatňuje, že přezkoumání daňových úprav a sociálního zabezpečení nebo jiných pravidel ovlivňujících náklady podniků umožňuje shledat, že právní pravidla, která upravují tato opatření v každém členském státě, se neomezují na stanovení jednotných pravidel, ale obsahují odchylky ze společné úpravy, které se použijí na některé kategorie podniků.

107 Potíž spočívá podle Komise v nezbytnosti rozlišovat mezi těmito rozdílnostmi ty, které vyplývají z uplatnění společných zásad na jednotlivé situace od těch, které podporují určité podniky, odchylojící se od vnitřní logiky společné úpravy (viz v tomto smyslu rozsudky ze dne 2. července 1974, Itálie v. Komise, 173/73, Recueil, s. 709, a ze dne 17. června 1999,

Belgie v. Komise, C-75/97, Recueil, s. I-3671, bod 39).

108 Komise dále připomíná, že podle ustálené judikatury se na základě objektivního charakteru pojmu státní podpora tento pojem nevymezuje v závislosti na podmínkách nebo na cílech dotčeného opatření, ale v závislosti na jeho účincích (výše uvedený rozsudek ze dne 2. července 1974, Itálie v. Komise, bod 27).

109 V tomto ohledu Komise zdrazňuje, že cíl vnitrostátního opatření je prvkem, který musí být prozkoumán v průběhu fáze rozboru slučitelnosti tohoto opatření se Smlouvou, která může případně vést k prohlášení tohoto opatření za slučitelné, pokud spadá pod jednu z výjimek uvedených v článku 87 ES nebo v člácích 2 až 5 kodexu podpor. Oproti tomu takový cíl nemůže sloužit k vyloučení existence podpory, jelikož podpora musí být posouzena v průběhu stadia předcházejícího stadium rozboru slučitelnosti.

110 V projednávaném případě španělská vláda neupřesnila, jaká je zásada daňového systému, které odpovídá preferenční zacházení poskytnuté podnikům investujícím v zahraničí. Tato vláda uznala nanejvýš to, že různé španělské orgány používají daňovou politiku jako nástroj pro realizaci cílů průmyslové a obchodní politiky.

111 Prohlašovaný účel daňové pobídky zavedené spornými opatřeními tedy není vysvětlitelný vnitřní logikou daňových režimů platných ve Španělsku, ale nachází se mimo tyto režimy. Takový účel je zcela legitimní, ale jeho účinkem nemůže být to, že uvedená opatření nemají povahu státních podpor, a nepodléhají tudíž požadavkům právní úpravy Společenství.

112 V důsledku toho Komise usuzuje, že sporná opatření nemohou být odvozena ani povahou, ani uspořádáním španělské daňové soustavy.

113 Pokud jde o údajné použití článku 87 ES jako nástroje daňové harmonizace, Komise shledává, že žaloba v tomto ohledu neobsahuje žádný žalobní důvod. Za těchto podmínek, vzhledem k tomu, že čl. 42 odst. 2 první pododstavec jednacího řádu zakazuje předkládání nových důvodů v průběhu řízení, má Komise za to, že tento žalobní důvod musí být odmítnut jako nepřípustný.

114 Meritorně Komise tvrdí, že napadené rozhodnutí nemá žádný vztah k daňové harmonizaci.

– Závěry Soudního dvora

115 Jak bylo připomenuto v bodě 90 tohoto rozsudku, z výše uvedeného rozsudku De Gezamenlijke Steenkolenmijnen in Limburg v. Vysoký úřad vyplývá, že pojem podpory je obecnější než pojem subvencí, protože zahrnuje nejen pozitivní plnění, jako jsou samotné subvence, ale také opatření různými způsoby snižující náklady, které obvykle zatěžují rozpočet podniku a které mají tutéž povahu a tytéž účinky jako subvence, aniž by jimi v právním slova smyslu byly.

116 Z toho vyplývá, že opatření, kterým veřejné orgány poskytují určitým podnikům daňový odpočet, který oprávněně staví v porovnání s jinými poplatníky do výhodnější finanční situace, představuje státní podporu ve smyslu čl. 4 písm. c) UO (viz obdobně výše uvedený rozsudek Banco Exterior de España, bod 14).

117 Nemůže být přitom zpochybneno, že podnik mající nárok na daňový odpočet se nachází ve výhodnější situaci v porovnání s podniky, jimž tento daňový odpočet nebyl poskytnut.

118 Španělská vláda nicméně popírá selektivní charakter sporných opatření, která se podle ní uplatňují automatickým způsobem na veškeré podniky podle objektivních kritérií neposkytující daňové správy žádný prostor pro správní uvážení, zejména pokud jde o výběr oprávněných podniků.

119 Tato argumentace neobstojí.

120 Daňový odpočet zavedený zákonem č. 43/1995 může totiž svěřit pouze jedné kategorii podniků, tedy podnikům, které mají vývozní aktivity a provádějí určité investice uvedené ve sporných opatřeních. Takové konstatování přitom stačí ke zjištění, že tento daňový odpočet splňuje podmínku specifičnosti představující jednu z charakteristik pojmu státní podpory, a sice selektivní charakter dotčeného zvýhodnění (viz v souvislosti se zvýhodňovou vývozní reeskontní sazbou přiznanou státem pouze ve prospěch

tuzemských vyvážených výrobků, výše uvedený rozsudek Komise v. Francie, body 20 a 21; v souvislosti s náhradou úroků z vývozních úvěrů, rozsudek ze dne 7. března 1988, Decker v. Komise, 57/86, Recueil, s. 2855, bod 8; v souvislosti s odchylnou úpravou úpadku ve prospěch velkých podniků v obtížích majících postavení zvláště velkého dlužníka v určitých kategoriích vnitřitelů z velké části veřejného charakteru, výše uvedený rozsudek Ecotrade, bod 38).

121 Pro stanovení selektivního charakteru sporných opatření není nezbytné, aby příslušným vnitrostátním orgánem byla ponechána diskreční pravomoc při uplatnění dotčeného daňového odpočtu (viz výše uvedený rozsudek ze dne 17. března 1999, Belgie v. Komise, bod 27), i když existence takovéto pravomoci může státním orgánem umožnit zvýhodnit určité podniky nebo výroby na úkor jiných, a prokázat tedy existenci podpory ve smyslu čl. 4 písm. c) UO nebo 87 ES.

122 Oproti tomu povaha a uspořádání daňové soustavy dotčeného členského státu, do níž jsou vnitrostátní opatření zařazena, by v zásadě mohly platně odvodnit jejich odchýlný charakter vzhledem k obecně použitelným pravidlům. V takovém případě by tato opatření, pokud odpovídají logice posuzovaného daňového systému, nesplňovala podmínku specifičnosti.

123 V tomto ohledu je důležité připomenout, že za současného stavu práva Společenství spadají příjmy daně do pravomoci členských států, i když podle ustálené judikatury tyto členské státy musejí při výkonu této pravomoci dodržovat toto právo (viz zejména rozsudek ze dne 14. září 1999, Gschwind, C-391/97, Recueil, s. I-5451, bod 20), a zdržet se tedy v tomto kontextu přijetí jakýchkoli opatření, která mohou představovat státní podpory neslučitelné se společným trhem.

124 Nicméně v projednávaném případě pro odvodnění sporných opatření vzhledem k povaze nebo uspořádání daňové soustavy, do níž jsou zařazena, nestačí tvrdit, že směřují k podpoře mezinárodního obchodu. Takový úhel sice představuje hospodářský cíl, ale nebylo prokázáno, že odpovídá obecné logice platné daňové soustavy ve Španělsku, tak jak se vztahuje na veškeré podniky.

125 Mimoto podle ustálené judikatury nejsou státní podpory charakterizovány svými příčinami a svými cíly, ale jsou vymezeny v závislosti na svých účincích (viz zejména výše uvedený rozsudek ze dne 12. prosince 2002, Belgie v. Komise, bod 45). Proto okolnost, že sporná ustanovení sledují cíl obchodní nebo průmyslové politiky, jako je podpora mezinárodního obchodu podporou investic v zahraničí, nestačí k tomu, aby byly bez dalšího vyjmuty z kvalifikace jako „podpory“ ve smyslu čl. 4 písm. c) UO.

126 Španělská vláda a vedlejší účastníci se dovolávají také zásady rovnosti před daní, jelikož vyloučení ocelářských podniků z okruhu oprávněných osob podle článku 34 zákona č. 43/1995 by podle nich vedlo k diskriminaci těchto podniků v porovnání s jinými podniky podléhajícími španělským daňovým předpisům a splňujícími podmínky stanovené pro poskytnutí daňového odpočtu zavedeného tímto ustanovením.

127 V tomto ohledu, aťkoli zásady rovnosti před daní a daňové schopnosti jsou zajisté součástí základů španělské daňové soustavy, tyto zásady neukládají, aby s poplatníky nacházejícími se v jiných situacích bylo zacházeno stejným způsobem. Stačí tedy konstatovat, že ocelářské podniky potud, pokud se na ně vztahují zvláštní ustanovení Smlouvy ESÚO, nejsou v těžké situaci jako jiné podniky.

128 Vzhledem k výše uvedenému je namístě dojít k závěru, že se Komise nedopustila nesprávného právního posouzení, pokud měla za to, že sporná opatření vykazují selektivní charakter.

129 Mimoto pro posouzení, že tato opatření spadají do působnosti zákazu upraveného čl. 4 písm. c) UO, Komise neměla povinnost prokázat, že tato opatření měla dopad na obchod mezi členskými státy nebo na hospodářskou soutěž, na rozdíl od toho, co platí v rámci Smlouvy ES (rozsudky ze dne 21. března 2001, Moccia Irme a další v. Komise, C-280/99 P až C-282/99 P, Recueil, s. I-4717, body 32 a 33; ze dne 24. září 2002, Falck a Acciaierie di Bolzano v. Komise, C-74/00 P a C-75/00 P, Recueil, s. I-7869, bod 102, a výše uvedený rozsudek ze dne 12. prosince 2002, Belgie v. Komise, bod 75).

130 Z výše uvedeného vyplývá, že druhá vřtev třetího žalobního dřvodu neobstojí, a že tudíž musí být tento žalobní dřvod zamítnut.

K žalobním dřvodřm a argumentřm vznesenřm vedleřšími řstřníky řízení

Argumenty řstřníkř řízení

131 Baskické orgány vznășejí dva doplřující žalobní dřvody na podporu návrhř Španřlského království.

132 Jednak vytřkají Komisi, že automaticky bez jakékoli zvlăștní argumentace vztřhla napadené rozhodnutí na baskická provinřní ustanovení, přřemř se omezila na konstatování, že tato ustanovení mají charakter obdobný řlátku 34 zákona ř. 43/1995.

133 V tomto ohledu se Komise dopustila přřinejmenřím nesprávného posouzení, a to nepřřijetím podobného postoje, pokud se týká pravidel platných v Autonomním spoleřenství Navarra.

134 V každém přřípadř bylo nezbytné vzít v řvahu skuteřnost, že sporná opatření jsou zařlenřna do samostatných a odliřných dařrových soustav, zejména pokud jde o přřímé daně.

135 Dále Komise nezhřžila možnost, že sporná opatření přředstavují podporu pouze řásteřnř.

136 Mřla upřesnit, v jakém rozsahu řlánek 34 zákona ř. 43/1995 stejnř jako řlánek 43 sporných opatření zakládaly podpory a jaký byl pomřr podpory ve vztřahu k podnikřm souřasnř provozujícím řinnosti v oblasti ocelářského přřmyslu a řinnosti mimo tuto oblast.

137 Za přředpokladu, že sporná opatření přředstavují podporu, Unesid rovnřř vytřká Komisi, že neuplatnila postup stanovenř v protokolu ř. 10, o restrukturalizaci řpanřlského ocelářského přřmyslu, aktu o podmínkách přřistoupení Španřlského království a Portugalské republiky a o řpravř smluv (řřř. vřst 1985, L 302, s. 23, dále jen „akt o přřistoupení“). Stanoviska vyřžádaná na základř odstavce 7 přřílohy tohoto protokolu, nazvané „řízení a kritéria podpor“, by umožňila konstatovat, že mnohé vnitrostřtní právní systémy obsahují pravidla obdobná spornřm opatřenřm, kterážto pravidla byla do souřasně doby považována za skuteřná obecná opatření, která nemohou být posouzena jako veřejné podpory.

138 Dále Unesid uplatřuje, že skuteřnost, že střtní opatření spadá do přřsobnosti řl. 4 písm. c) UO, aniř by spadalo rovnřř do kategorií kodexu podpor přředtřm přřijatého orgány Spoleřenství, neznamená, že opatření musí být z tohoto pouhého dřvodu prohlășeno za nesluřitelné se Smlouvou ESUO ani to, že z tohoto dřvodu řlenský střt musí od dotyřného opatření upustit.

139 Komise tak zjevnř přřehlédla dosah řlátku 95 UO tím, že nepřředložila Radř Evropské unie řádost o stanovisko k přřípadnému výjimeřnému schvřlení sporných ustanovení. I když je skuteřností, že rozhodnutí o použití tohoto řlátku je v diskreřní pravomoci Komise, Komise byla přřesto povřřena podle řlátku 8 UO „zajiřřovat plnřní cíl vytyřených touto Smlouvou za podmínek v ní stanovených.“ Jestliže tedy okolnosti ukazují, že poskytnutá veřejná podpora je odřvodnřná tím, že je zahrnuta do rámce realizace cílř Smlouvy, Komise musí konkrétnř přřezkoumat vhodnost uplatnřní řl. 95 pododstavce 1 UO, přřřemř svoji volbu je povinna odřvodnit v souladu s řlátky 5 a 15 UO.

140 V daném přřípadř je možné přřipustit zachování řlátku 34 zákona ř. 43/1995 pro podniky ESUO vzhledem k cílřm uvedenřm v řlátku 2 a řl. 3 písm. d) a g) UO. Jakřkoli hospodářský a sociální rozbor v napadeném rozhodnutí vřak v tomto ohledu chybí.

141 Po výkladu obecných řvah o obou druhích naruření, zpřřobených jednak rozdiřlností mezi obecnřmi ustanoveními rřzných řlenských střtř a jednak přřřznivřřším zacházenřm, vyhrazenřm urřitřm podnikřm nebo urřitřm skupinám podnikř v porovnání se zacházenřm vyplřvajícím z uplatnřní obecného pravidla platného v řlenském střtř, Komise poznamenává, že selektivní charakter podpory je nezhřžlý na skuteřnosti, že vyplřvá z uplatnřní objektivních kritérií. Opatření by totiž mohlo být selektivní, i když kritéria stanovená pro jeho uplatnřní jsou naprosto jasná, objektivní a přřř jeho uplatřování nemají správní orgány řádnou diskreřní pravomoc.

142 Podle Komise v projednávaném případě prostá potřeba sporných opatření stačí k určení jejich charakteru jako odchylek od obecného pravidla, a tudíž k určení selektivní povahy daňové pobídky, protože tato pobídka se uplatní pouze ve prospěch podniků provádějících „vývozní aktivitu“. Taková pobídka nemá totiž obecný charakter, protože se neuplatní na všechny poplatníky podléhající dani z příjmů právnických osob, ale týká se pouze těch, kteří provádějí určité činnosti spojené s vývozem. Taková daňová pobídka zavádí zjevné zvýhodnění pro své příjemce tím, že je staví do příznivější hospodářské situace v porovnání s ostatními poplatníky, jako jsou ocelárny podléhající dani ve Španělsku, které nepožívají tohoto zvýhodnění a ocelárny podléhající dani v jiných členských státech (viz bod 19 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

143 Komise zaprvé uplatňuje, pokud jde o údajné automatické rozšíření napadeného rozhodnutí na baskické regionální předpisy a opomenutí daňového zvýhodnění téže povahy uplatňovaného v Autonomním společenství Navarra, že na tyto předpisy se napadené rozhodnutí jasným způsobem vztahuje, přičemž jejich podobnost s článkem 34 zákona č. 43/1995, který vykazuje tytéž základní charakteristiky, umožňuje použít metody odkazu jako v tomto rozhodnutí, aby se zabránilo duplicitám. Mimoto v celém průběhu řízení předcházejícího přijetí rozhodnutí španělské orgány nikdy neuváděly Komisi o existenci daňového ustanovení obdobného článku 34 a sporných opatření, které bylo použitelné v Autonomním společenství Navarra. Údajné nesprávné posouzení, tvrzené baskickými orgány, bylo tedy pouze následkem nedostatku součinnosti, ba dokonce nedbalosti ze strany španělských orgánů.

144 Z druhého, pokud jde o výtku vycházející ze svévolného chování nebo porušení zásady přiměřenosti, z důvodu, že Komise nepřezkoumala okolnost, že sporná opatření mohla zakládat podporu pouze částečně, má Komise za to, že takové vymezení účinků napadeného rozhodnutí odpovídá fázi výkonu tohoto rozhodnutí, v jejímž rámci španělské orgány budou muset podnik po podniku určit investice, u nichž by využití daňového odpočtu nebylo v souladu se Smlouvou ESÚO.

145 Zatímco, pokud jde o údajné porušení postupu upraveného v aktu o přistoupení, tato výtku postrádá jakékoli opodstatnění, protože protokol č. 10 tohoto aktu byl v souladu s jeho článkem 52 použitelný pouze v průběhu období tří let od data přistoupení Španělského království k Evropským společenstvím a týkal se pouze podpor spojených s plány na restrukturalizaci španělských ocelářských podniků.

146 Komise konečně nepopírá, že je oprávněna na základě článku 95 ÚO povolovat podpory v každém jednotlivém případě, ale tato pravomoc je, jak vyplývá z judikatury Soudního dvora, mimořádná a diskreční. To znamená, že Komise musí odvodnit výkon této pravomoci, ale oproti tomu nemá žádnou povinnost vysvětlit důvody, a tím méně hospodářské důvody, pro které nepoužila toto ustanovení pro individuální povolení podpory.

147 Výkon této pravomoci je sice podřízen soudní kontrole, ale tato kontrola je omezena na ověření, zda nebylo porušeno některé ustanovení Smlouvy nebo aktu přijatého k jejímu provádění nebo zda nedošlo ke zneužití pravomoci.

148 Mimoto cíle Smlouvy, na které odkazuje Unesid, byly Unesid uvedeny neúplným způsobem. Mezi tyto cíle totiž rovněž patří v souladu s čl. 5 pododstavcem 1 třetí odrážkou ÚO nastolení, udržování a zachovávání normálních podmínek hospodářské soutěže.
Závěry Soudního dvora

149 Pokud jde o pokrytí baskických regionálních předpisů napadeným rozhodnutím, stačí konstatovat, že baskické orgány se nedovolávaly žádné skutečnosti, která by byla s to prokázat, že úvahy odvolující toto rozhodnutí, pokud jde o článek 34 zákona č. 43/1995, nebylo možno přeneseně použít na tyto regionální předpisy z důvodu jejich zvláštností.

150 Kromě toho okolnost, že napadené rozhodnutí se netýká určitých obdobných daňových ustanovení, použitelných v jiných oblastech Španělska, nemůže zpochybnit jeho legalitu.

151 Pokud jde o výtku vycházející z toho, že Komise nepřezkoumala možnost, že sporná opatření zakládají podporu pouze částečně ve smyslu čl. 4 písm. c) ÚO, není podložena skutkově, jelikož z bodu 15 odůvodnění napadeného rozhodnutí jasně vyplývá, že toto

rozhodnutí se týká pouze uplatnění těchto opatření s ohledem na pravidla Smlouvy a důsledkem toho pouze na podniky ESUO.

152 Pokud jde o výtku vycházející z toho, že Komise neuplatnila postup upravený přílohou protokolu č. 10 aktu o přistoupení, stačí konstatovat, jak Komise správně poznamenala, že podle článku 52 tohoto aktu byl tento protokol použitelný pouze v průběhu období tří let od data přistoupení Španělského království k Evropským společenstvím a že se v každém případě týká pouze plánů na restrukturalizaci španělských ocelářských podniků.

153 Pokud jde konečně o výtku vycházející ze zjevného nesprávného posouzení týkající se použitelnosti čl. 95 pododstavce 1 UO, je namístě připomenout, že tento článek umožňuje Komisi na základě v něm upraveného postupu přijímat rozhodnutí odchylně povolující poskytování podpor, které jsou nezbytné pro řádné fungování společného trhu uhlí a oceli.

154 Některá z těchto rozhodnutí povolují poskytnutí jednorázových podpor určených ocelářským podnikům, jiná opravují Komisi k prohlášení některých druhů podpor ve prospěch jakéhokoli podniku, splňujících stanovené podmínky, za slušitelné se společným trhem (usnesení ze dne 3. května 1996, Německo v. Komise, C-399/95 R, Recueil, s. I-2441, bod 20).

155 Jak již Soudní dvůr rozhodl, Komise vykonává tuto pravomoc pokud má za to, že dotčená podpora je nezbytná pro účely realizace cíle Smlouvy. Mimoto logika vlastní tomuto povolovacímu režimu předpokládá, pokud jde o přijetí individuálního rozhodnutí Komisí, že dotčený členský stát podá Komisi žádost směřující k uplatnění postupu upraveného v článku 95 UO předtím, než je nezbytnost podpory vzhledem k realizaci cíle Smlouvy Komisí prozkoumána (výše uvedený rozsudek ze dne 12. prosince 2002, Belgie v. Komise, body 84 a 85).

156 Z toho vyplývá, že na rozdíl od toho, co tvrdí Unesid, Komise nebyla nijak povinna v projednávaném případě zahájit před přijetím napadeného rozhodnutí postup upravený v čl. 95 pododstavci 1 UO z úřední povinnosti za účelem povolení sporných opatření na základě tohoto ustanovení.

157 Z výše uvedeného vyplývá, že žalobní důvody a tvrzení vznesené vedlejšími účastníky řízení musejí být zamítnuty.

158 Vzhledem k souhrnu předcházejících úvah je namístě zamítnout žalobu v plném rozsahu.

K nákladům řízení

159 Podle čl. 69 odst. 2 jednacího řádu je účastník řízení, který byl ve sporu neúspěšný, uložena náhrada nákladů řízení, jestliže druhý účastník řízení náhradu nákladů ve svém návrhu požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a Španělské království bylo ve sporu neúspěšné, je namístě mu uložit náhradu nákladů řízení. Podle čl. 69 odst. 4 prvního pododstavce téhož jednacího řádu vedlejší účastníci nesou své vlastní náklady.

Z těchto důvodů

SOUDNÍ DVŮR (druhý senát)

rozhodl takto:

1) Žaloba se zamítá.

2) Španělskému království se ukládá náhrada nákladů řízení.

3) Diputación Foral de Álava, Diputación Foral de Vizcaya, Diputación Foral de Guipúzcoa, Juntas Generales de Guipúzcoa, Gobierno del País Vasco a Unión de Empresas Siderúrgicas (Unesid) ponosou své vlastní náklady.

Timmermans

Cunha Rodrigues

Puissochet

Schintgen

Colneric

**Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku, dne 15. července 2004.
Vedoucí soudní kanceláře**

Předseda druhého senátu

R. Grass

C. W. A. Timmermans

1 – Jednací jazyk: španělština.